

1

Neděle 19. prosince

Světlo je zapuštěné do stropu, aby se k němu vězni nedostali. Helen už z té záře bolí hlava, oči si však nezakryje. Jakmile je totiž zavře, zase ji zaplaví všechny ty obrazy. Fotky s vroubkovanými okraji pohybující se v digitálním rámečku nahoru i do stran, zas a znova, zas a znova. Neví, který ji bude mučit jako první. Při troše štěstí půjde o dětské violoncello ležící na zemi se zlomeným krkem a stříkanci krve kolem jeho zvukových otvorů.

Mohl by to však být i cheesecake s krvavě rudými třešněmi. Nebo slepená růžovo-černá srst na břiše mrtvého psa. Nebo rozšklebený výstřih svetru, jehož ohavný obsah pomalu vytéká na parkety. *Nebo Gary.*

Sedí na okraji postele a rukama si objímá kolena. Pokud by se dokázala soustředit na violoncello, zbytek by mohl vyblednout. Musí ten lepkavý nástroj uchopit, přitáhnout si ho blíž, obdivovat zasychající skvrny na naleštěném dřevu, vybavit si šikovnou ruku, která se kdysi tiskla k hmatníku, a snažit se uslyšet konejšivé tóny, jež vyluzovala. K zaplazení ostatních obrazů to však stačit nebude. Uplynulo už sedmnáct dní, a pořád mají stejnou sílu.

Vstane, vykročí místností a z nedostatku pohybu jí hlasitě zavržou klouby. Dovolili jí procházet se po nádvoří za policejní stanicí,

ale sníh nahrnutý u plotu jí připomínal celu, a tak požádala, jestli se může vrátit dovnitř. Bílá místnost. V rohu bílá záchodová mísa bez sedátka či víka. Jediný náznak barvy představuje zelené tlačítko u dveří. Stiskne ho.

„Posadte se, prosím, a vyčkejte příchodu vaší právní zástupkyně,“ ozve se z drobného reproduktoru hlas strážného.

Nemá smysl se přít, jeho angličtina by na to beztak nestačila. Ani po osmi měsících strávených v jeho zemi se neobtěžovala naučit německy. Typická Britka.

Plácne sebou na postel. Matrace páchne jako gumové rukavice. Helen myje nádobí, Gary utírá. Vtom ji však přepadne jiný pohled na Garyho – překřížené kotníky, prázdný výraz, rudé rameno. Snaží se ten obraz zaplašit a představit si Garyho u dřezu doma v kuchyni. Snaží se ho přimět, aby se usmál. Aby něco řekl. Nakonec se vyčerpaně schoulí do klubíčka.

Zámky dveří se s cvaknutím uvolní, ona však zůstane ležet. Je to její právnička Karola. Sousedka s růžolícím obličejem, která na zahradě chová špringršpaněly a každé pondělí, když odvázejí popelnice, na ni mává. Teď je pro ni však *Frau Barton*, v Německu vystudovaná právnička dobře ovládající angličtinu, kterou jako jedinou škola narychlo sehnala. V poslední době je zvyklá spíš sbírat psí hovínka než zastupovat ženy obviněné z vraždy.

Helen se převalí ke stěně.

„Proč jste se nezmínila o Saschovi Jakobsenovi?“ zeptá se Karola. Do Helen jako když střelí. Zůstane však mlčet.

„Řekl policii, že jste s ním byla v bazénu v Dortmannhause-
nu.“

Helen se posadí. „Opravdu?“

„Policie okolí zamrzlého bazénu znovu prohledala. Měla byste mi říct všechno,“ pokračuje Karola a posadí se na postel. Tmavý kalhotový kostým, ještě temnější duše.

Helen si přitáhne nohy k hrudníku, zády stále od ní. „Není co.“
„Jak dlouho se s Jakobsenem znáte?“

Proč se ptá, když dobře zná odpověď? Škola je akvárium, ve kterém plavou obě. Karola Bartonová přesně ví, co Helen dělá. Všichni sousedi to vědí. Ti, kteří ještě žijí.